

Sygn. akt: I C 1687/17 upr.

Na rozprawie dnia 2 lutego 2018

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Alina Kowalewska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2018 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko A. C.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego A. C. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 904,82 zł (dziewięćset cztery 82/100 złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.09.2017r do dnia zapłaty oraz kwotę 539,79zł (pięćset trzydzieści dziewięć 79/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 1687/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w K. wniósł przeciwko pozwanemu A. C. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę kwoty 1.584,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadłużenia wynikającego z łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem umowy w przedmiocie

świadczenia usług telekomunikacyjnych. Pełnomocnik powoda podnosił, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 210 zł tytułem należności głównej, kwota 472,60 zł tytułem kary za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym, kwota 680 zł tytułem dwóch kar umownych z tytułu braku zwrotu sprzętu oraz kwota 222,22 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Postanowieniem z dnia 23 października 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1843454/17 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Giżycku wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 6).

Pozwany A. C. pomimo skutecznego doręczenia odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani nie zażądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany A. C. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 5 kwietnia 2012 r. umowę abonencką nr (...) w przedmiocie świadczenia usług telekomunikacyjnych na okres 36 miesięcy. Na mocy przedmiotowej umowy spółka udostępniła pozwanemu dekoder podstawowy oraz dekoder dodatkowy.

(**dowód** : umowa abonencka – k. 30-33, regulamin świadczenia usług – k. 39-42, protokół odbioru sprzętu – k. 34, potwierdzenie zmiany warunków umowy – k. 28-29)

Pozwany nie uiścił opłat abonamentowych za okres od 28.02.2014 r. – 28.04.2014 r. w kwocie 210 zł. W związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy operator naliczył pozwanemu karę umowną w kwocie 472,60 zł.

(**dowód** : nota obciążeniowa – k. 38)

(...) S.A. naliczył również pozwanemu kary umowne z tytułu braku zwrotu dekodera podstawowego i dodatkowego udostępnionych na podstawie umowy w kwocie po 340 zł za każdy dekoder.

(**dowód** : noty obciążeniowe – k. 36-37)

Na mocy umowy z dnia 6 września 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. sprzedał wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego w kwocie 1.362,60 zł powodowi (...) z siedzibą w K.. W piśmie z dnia 21.10.2016 r. powód bezskutecznie wezwał pozwanego do zapłaty należności.

(**dowód** : umowa przelewu wierzytelności – k. 21-23, wyciąg z listy dłużników – k. 25, wezwanie do zapłaty – k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez stronę powodową. Źródło zobowiązania w przedmiotowej sprawie stanowiła umowa abonencka z dnia 5 kwietnia 2012 r. podpisana własnoręcznie przez osobę upoważnioną przez pierwotnego wierzyciela oraz pozwanego. Istotne w sprawie były także wystawione noty obciążeniowe, wezwanie do zapłaty kierowane na adres zamieszkania pozwanego, jak i umowa cesji wierzytelności. Wiarygodność i autentyczność przedmiotowych dokumentów nie budziła wątpliwości. Brak jest jednocześnie podstaw do zakwestionowania okoliczności z nich wynikających.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd miał na uwadze występowanie obrotu konsumenckiego, który uzasadnia w relacji konsument – przedsiębiorca ochronę interesów konsumenta jako słabszej strony stosunku prawnego przed bezprawnym działaniem przedsiębiorcy.

Na wstępie należy wskazać, że stosownie do dyspozycji art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W takim

wypadku, zgodnie z § 2 przywołanego przepisu, co do zasady przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Wskazane powyżej domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, gdy twierdzenia te budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

Zgłoszone w sprawie roszczenie znajduje oparcie w treści punktu 8 części B umowy z 05.04.2012 r., na mocy której pozwany zobowiązał się do wnoszenia opłat określonych w promocyjnych warunkach umowy za udostępnienie sprzętu i za aktywację, a także opłat abonamentowych w wysokości określonej w promocyjnych warunkach umowy lub cenniku. Z punktu 14 wskazanej umowy wynika natomiast uprawnienie operatora do naliczenia kary umownej w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy zawartej na czas określony okresu podstawowego przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego. Umowa zawiera także postanowienia w przedmiocie sposobu obliczenia wysokości tej kary uzależniając ją od czasu trwania umowy.

Mając na uwadze przedstawione w sprawie i niebudzące wątpliwości co do ich treści dokumenty, należało uznać za prawdziwe zawarte w pozwie twierdzenia strony powodowej, iż pozwany nie uiścił opłat abonamentowych z terminem wymagalności oznaczonym na dzień 28.02.2014 r., 28.03.2014 r. i 28.04.2014 r., do których uiszczania zobowiązany był na mocy łączącej go z operatorem telekomunikacyjnym umowy. Nie zapłacił także kary umownej za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym, zastrzeżonej w punkcie 14 umowy. Tym samym zgodnie z przywołaną umową jest co do zasady zobowiązany zwrócić kwotę wynikającą z zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w łącznej wysokości 904,82 zł.

W ocenie Sądu wątpliwości budziło natomiast żądanie w zakresie kar umownych z tytułu braku zwrotu udostępnionego sprzętu. Zgodnie z § 6 pkt 9 Regulaminu świadczenia usług stanowiącego integralną część umowy w przypadku niezwrócenia przez abonenta udostępnionego dekodera w terminie 30 dni od rozwiązania umowy abonent będzie zobowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości określonej w cenniku.

Sąd miał na uwadze pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2007 r., I CSK 484/06 (OSNC – Zbiór dodatkowy 2008 nr B, poz. 34, str. 20), iż „zastrzeżenie kary umownej w wysokości 1.000 zł na wypadek niezwrócenia pozwanemu dekodera lub zwróceniu tego urządzenia uszkodzonego narusza (..) zarówno art. 385¹, jak i art. 385³ pkt 17, a także art. 385³ pkt 16 k.c. Biorąc pod uwagę cenę dekodera oraz przewidziany sposób naliczania kary, konsument - bez względu na to co było przyczyną niezwrócenia dekodera w terminie lub jego uszkodzenia - będzie zobowiązany do zapłaty sumy przewyższającej znacznie wartość tego urządzenia. Jest to więc rażąco wygórowana kara umowna, której zastrzeżenie narusza interes konsumenta.”

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Powyższa regulacja nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2).

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd uznał, iż żądanie w zakresie zapłaty kwoty 640 zł tytułem kar umownych budziło wątpliwości w świetle regulacji art. 385¹ § 1 k.c. Należy zaznaczyć, iż powód nie przedłożył w sprawie cennika, z którego wynika szczegółowy sposób jej wyliczenia, co uniemożliwiło Sądowi weryfikację wysokości kary w świetle zgodności z dobrymi obyczajami oraz ochroną interesów konsumenta. Niemniej jednak w ocenie Sądu wysokość kary umownej naliczonej przez pierwotnego wierzyciela została ustalona w oderwaniu od rzeczywistej wartości udostępnionego sprzętu w chwili naliczenia kary oraz bez uwzględnienia naturalnego spadku jego wartości wskutek zużycia i ciągłego postępu technologicznego. Należy zaznaczyć, iż urządzenia dekodujące zostały udostępnione

pozwanemu w kwietniu 2012 r., zaś kary umowne naliczone w kwietniu 2016 r. (vide noty obciążeniowe – k. 36-37). W świetle zasad doświadczenia życiowego jest bezsporne, iż wskutek upływu czasu sprzęt elektroniczny znacznie traci na wartości, a jego wartość eksploatacyjna spada. Wskutek czteroletniego okresu eksploatacji nie można uznać, by sprzęt przedstawiał większą wartość rynkową. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż zastrzeżenie kary umownej w takiej wysokości budzi wątpliwości w kontekście dalszego postanowienia umownego, iż zapłata kary umownej nie zwalnia abonenta z obowiązku zwrócenia udostępnionego urządzenia.

Zdaniem Sądu żądane przez powoda kary umowne w kwocie po 340 zł były w okolicznościach niniejszej sprawy rażąco wygórowane i stanowiły nieuzasadnione źródło zysku dla dostawcy usług telekomunikacyjnych. Powyższe skutkuje bezskutecznością umowy abonenckiej z dnia 05.04.2012 r. w zakresie zastrzeżonej kary umownej za brak zwrotu udostępnionych urządzeń. Z uwagi na to, że postanowienia umowy dotyczące wyżej wskazanej kary umownej nie wiązały pozwanego, powód nie może żądać od niego zapłaty, a zgłoszone w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Mając na uwadze, iż powód wygrał sprawę w 57 %, zasądzeniu podlegały od pozwanego na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu w tym samym stosunku. Na koszty te składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, koszty zastępstwa procesowego 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł ($57\% \text{ z } 947 \text{ zł} = 539,79 \text{ zł}$).

Zgodnie z treścią art. 333 § 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.